

Ahoj, kamarádi!

Po delší době Vám přinášíme další číslo našeho časopisu a doufáme, že se Vám bude líbit stejně jako všechna předchozí. A nenechte se zmást tím, že náš časopis dlouho nevyšel – rozhodně to neznamená, že by se u nás nic zajímavého nestalo. Pokud chcete vědět, co je v Campamentu nového, neváhejte a pusťte se do čtení!

Novinky v Campamentu

Jako každý rok i letos proběhla valná hromada našeho občanského sdružení. Tedy přesněji řečeno, my jsme letos měli valné hromady už dvě. Po těchto schůzích doznalo Campamento99 hned několika změn. Tak zaprvé se již vlastně nejmenuje Campamento99, ale Campamento99, o. s.

Zkratka o. s. znamená občanské sdružení a mnohým se to může jevit jako naprostá zbytečnost, měnit takhle název. My jsme si to ale nevymysleli, museli jsme ho změnit, aby odpovídal současnému právnímu řádu. Je to tedy jen kosmetická úprava, ale z hlediska zákona velmi důležitá. Dále se taky změnilo složení vedení Campamenta: novou předsedkyní se stala **Myška**, jednatelkou **Veronika Jírů**. A hospodářem zůstává **Lud'a**, protože má největší zkušenosti a bez něj by to nešlo :-). Jinak jsme na valných hromadách probrali vše, co jsme za uplynulý rok udělali i to co máme v plánu dělat letos. A taky jsme se hlavně dohodli, že **TÁBOR BUDE !!! :-)**

Babí léto 2006

Tereza, Franta, Eva a nový kamarád Andrej. Ráno pak dorazili ještě Viktor, Lucinka a Paula.

Ráno, třebaže tomu večer věřil jen málokdo, se nám skutečně podařilo vstát v dohodnutou dobu, čili v sedm ráno, následně se dostavit k bohaté a pestré snídani a nabrat energii. Následovalo několik posledních připomínek, úprav na rekvizitách a pomalu už byl čas začít vítat první děti z ostatních domovů.

Indiana Jones přichází

Když pak dorazili všichni, předstoupil před ně slavný archeolog dr. Indiana Jones junior, zvaný Indy, se strašnou zprávou: cestou na nějakou konferenci byl přepaden neznámými útočníky a okraden o poklad nedozírné ceny. Jeho pomocníci pachatele pronásledovali a snad něco získali zpět, ale jsou roztroušeni po celém okolí a on nemá čas je shánět. Proto prosí děti, aby jeho jednotlivé spolupracovníky obešly a pokud možno co nejvíc částí pokladu mu přinesly zpět. Jednotlivé skupinky tedy vyrazily různým směrem a postupně nalézaly jednotlivé Jonesovy přátele. Ti však nehodlali těžce nabytý poklad vydat kdejakému hejhulovi a děti tak musely prokazovat své schopnosti, aby tyto nedůvěřivce přesvědčily, že je skutečně posílá Indiana Jones. Ukoly, které na ně čekaly, byly skutečně husté: kopání v zemi, očišťování nalezených předmětů, výroba luku a keramiky, čtení starých napsí, zakreslování okolí do mapy... Protože

Indiana Jones není žádná padavka, má v týmu i experty na prolézání podzemím mexických pyramid či na průchod tropickou džunglí plnou pavouků a hadů a i u nich samozřejmě děti musely prokazovat své schopnosti. Pokud svůj úkol zvládly, obdržely část pokladu. Pokud by úkol nezvládly, nedostaly by nic, ale k takovému případu nedošlo.

Okolo třetí hodiny se dětem podařilo získat skoro celý poklad zpátky a vrátit jej do správných rukou, za což jim Indiana

Jones vřele poděkoval a pozval je k slavnostnímu ohni. Zde pak každý, kdo se podílel na shánění částí pokladu, obdržel vlastnoručně psaný diplom od Indiana Jonese a něco sladkého. Nakonec (s patřičným zdůrazněním, že všichni byli opravdu dobří) vyhlásil dr. Jones tým nejúspěšnějších pátračů, kterým se stali Čipové (bohužel jsem zapomněl, z kterého domova).

***Poklad je
zpátky
v dobrých
rukou***

Následovala volná zábava, opékání buřtů, zpěv oblíbených hitovek a podobně. Děti z ostatních domovů se spolu se svými vedoucími postupně vydávaly na cestu zpět, až jsme nakonec zůstali jen my. Nezbyvá než doufat, že i další Babí léto proběhne tak úspěšně, a poděkovat všem, kteří věnovali čas a energii přípravě toho letošního.

- m a k -

Podzimní prázdniny na Babi

Tak jako každý rok, i letos jsme naplánovali několikadenní výpravu na podzimní prázdniny. Jako jistý problém se ukázalo místo. Až pár dnů před naplánovaným odjezdem kdosi přišel s invenčním nápadem, že přece i já mám chalupu v Krkonoších, a že bychom se mohli vydat tam. A tak jsme se ve středu k večeru sešli na Černém Mostě na autobusovém nádraží a posléze vyrazili na cestu autobusem do Trutnova ve složení: Vojta a Kačenka Bendovi, Standa Chyba, Tomáš Růžička, Marek Kozlovský, Anička Čadilová, Kuba Markytán, Karolína, Melánie, Veronika, Řepa, Míša a já.

Ve čtvrtek ráno jsme se probudili do krásného podzimního dne. Dopolední program spočíval hlavně ve výpravě do lesa pro dřevo, jelikož večere se měla opékat na ohništi. Výprava měla navíc zpestření v podobě dvou ovce, které zřejmě měly náhodou něco důležitého na práci zrovna v tom lese, kam jsme šli pro dříví. Každopádně chvilku po tom, co do toho lesa zašli Marek s Tomášem, kteří samozřejmě museli jít všude první, se ozvalo šustění, praskání a dupání a z lesa vyběhly zmíněné dvě ovce. Ani se jim nedivím; potkat v lese náhodou takové dva Řepáky, utíkal bych taky. Po cestě zpátky jsme ještě narazili na jednu velice zajímavou věc: U sousední chalupy byl na plotě jakýsi útržek oranžového papíru. Děti začaly pro jistotu prozkoumávat okolí a brzy takových útržků našly víc. Když si je přinesly do chalupy a poskládaly dohromady, zjistily, že je to něčí zápis z deníku, ve kterém

*V lese jsou
ovce lesní*

se dotyčný zmiňoval o nějakém talentovaném chlapci jménem Giotto, který někde v okolí bydlí a mohlo by prý z něj něco být, dokonce by ho i pisatel vzal k sobě do učení, ale jeho otec místo toho chce, aby Giotto pásal ovce. To byla samozřejmě závažná věc a hned bylo rozhodnuto o odpoledním programu – budou se shánět další informace o Giottovi. Aby to šlo lépe, rozdělily se děti na tři skupinky.

Po obědě vyrazily po vesnici a brzy získaly první úlovky: Papíry s různými užitečnými informacemi byly rozmístěny porůznu po vsi a byly označeny různobarevnými balóčky, takže byly už z dálky vidět, jen několik jich bylo umístěno na trochu obtížněji dostupných místech. Ze všech těchto informací pak vyplynulo, že Giotto vlastně byl slavný malíř, který žil v Itálii ve 13. století a jeho umění znamenalo významný přelom od středověkého umění k renesanci. Jednoznačně jsme se shodli na tom, že takový významný člověk si zaslouží naši pomoc, protože jak by to vypadalo, kdyby se z něj snad místo nejvýznamnějšího malíře své doby stal pasáček ovcí?

*Kdo to byl
Giotto?*

Dalšího dne se před chalupou objevil nějaký chlapec a brzy bylo jasné, že to je Giotto, který potřebuje, aby mu děti s něčím pomohly. Ztratila se mu totiž ovečka z jeho stáda a pokud ji nenajde, tak mu prý otec už nedovolí malovat si. Děti samozřejmě souhlasily s tím, že mu pomůžou, a Giotto jim poradil, že jednou se mu už ztracená ovečka sama vrátí, když nakreslí na skálu obraz ovce, a že by tedy děti mohly něco takového taky zkusit, zatímco on ještě bude hledat.

A tak dopoledne každá ze tří skupinek vytvářela jednu ovci. Protože ale asi nikdo z nás není tak dobrý malíř jako Giotto, usoudili jsme, že lepší bude, když se vyrobí ovce trojrozměrné, tedy z přírodních materiálů ve skoroživotní velikosti. A výsledky práce opravdu stály za to, jak se můžete přesvědčit

*Soupeření o
nejkrásnější
ovci*

ve fotogalerii. Giotto se na nás později přišel zase podívat, pochválil ovce a vybral tu nejlepší.

Odpoledne byly na programu různé hry, ale protože počasí venku se poněkud zkasilo, museli jsme s nimi opět zůstat v chalupě. Přesto jsme měli ještě jedno zpestření: U chalupy se objevil nějaký pocestný s ranečkem; když jsme ho pozvali dovnitř, tak se nám představil jako dědeček Hříbeček. Za to, že jsme mu uvařili čaj, nám dal

dva papírky, které jsou mu prý k ničemu. Zato nám se náramně hodily – zjistili jsme z nich totiž, kdo vlastně psal tu zprávu, kterou jsme našli roztrhanou předešlého dne ráno. Byl to malíř Cimabue. Od dědečka jsme se ještě dozvěděli, že Cimabua zná a když ho potká, tak ho za námi může poslat, pokud chceme.

V noci se nespí, ale chodí po kopcích

Po večeři se děti uložily ke spánku, samozřejmě s nezbytnou pohádkou. Ale spánek jim moc dlouho nevydržel, protože v noci je někdo začal budít. Ano, konala se bojovka. Když děti sešly dolů, zjistily, že tam sedí malíř Cimabue, který se s nimi přivítal a přijal jejich vizitky. Po chvíli se objevil i Giotto, jenž se s Cimabuem už dohodl, že by chtěl k němu do učení, ale bohužel je tu problém, protože jeho ovečka se ještě nenašla. Ale zahlédl ji, a tak by rád děti ještě jednou požádal o pomoc s hledáním, protože už je pozdě a on musí domů. Ukázal jim, kudy běžela podél lesa, a děti se vydaly tou cestou. Z lesa se ozývaly strašidelné zvuky, občas dokonce vyběhla nějaká podivná bytost, ale všichni v pořádku dorazili na kopec, kde se shromáždili, protože kus před sebou viděli světlo. Po chvílce opatrného sledování situace vyšlo najevo, že tam pod stromem sedí u svíček dva tuláci, kteří chytili Giottovu ovečku a právě se chystají rozdělat oheň, na kterém by ji upekli. To samozřejmě děti nemohly dopustit, a tak se vrhly na oba tuláky, kteří překvapeně utekli a ovečku nechali na místě. Děti se tak mohly úspěšně vrátit do chalupy a uložit se znovu k spánku.

Lahodný gulášek

V sobotu se vyrazilo na výlet, zatímco šéfkuchař Kuba si vzal na starosti přípravu jídla. Výlet byl pěkný, zpestřený klasickými hrami bomba a povodeň. Když jsme se utrmácení z výletu vrátili do chalupy, už nás tam čekalo příjemné uvítání v podobě guláše. K večeru bylo ještě potřeba zařídit jednu věc – ráno dostaly děti od Giotta zprávu, že ho najdou touhle dobou

na bunkru kousek nad chalupou. Tak se tam všichni vypravili a předali Giottovi ovečku, čímž konečně vyřešili jeho problém a umožnili tak, aby se učil u Cimabua a následně se stal jedním z největších malířů.

V neděli jsme vstali brzo a program už bohužel nebyl zdaleka tak příjemný, jako předchozí dny – během dopoledne bylo potřeba sbalit si věci, uklidit chalupu, připravit oběd, najíst se a krátce po poledni vyrazit. Když jsme dorazili do Trutnova, nakoupili jsme v místní Delvitě zásoby na cestu a zanedlouho už přijel náš autobus. Spokojeně jsme tedy nastoupili a po pohodlné cestě, kterou většina z nás prospala,

Cesta zpátky

j jsme o pár hodin později dosáhli Černého Mostu. Akce se zdařila, všichni jsme to ve zdraví přežili a celkem si to užili.

- m a ě -

Hra po Praze

Na letošní hru po Praze jsme se sešli opravdu v hojném počtu. Na rozdíl od předchozích akcí jsme nyní nesoupeřili mezi sebou, ale s oddílem Argonautů. Pro ty, kteří nevědí, o koho jde, je to vodácký oddíl, info u Lucinky (ale pouze pro toho, koho to opravdu zajímá - tzn. pokud chcete přednášku o pádlech:-); hlavně ať nám potom nevynadá, že jsme to na ni prozradily...). Campament'ácké děti představovaly zuřivé vlkodlaky, zatímco Argonauti, pestře vystrojení (kdo jim to poradil?), zastupovali krvežíznivé upíry. Druhou kuriozitou letošní hry bylo přespávání na faře.

Lidé trochu dělali problémy

V sobotu ráno získali všichni první informace o svém poslání. Šlo o to získat artefakt, který by jim pomohl porazit své rivaly a ovládnout svět. Situaci jim samozřejmě velmi ztěžovali lidé, kteří odmítli nečinně přihlížet drancování zneprátených skupin (občas to ale nebylo tak lehké, například, když se někteří nejmenovaní jedinci v zápalu boje bránili pomocí map a deštníků). Jedinou nevýhodou lidí bylo, že byli snadno ovládnutelní...

Konečně se obě skupiny vydaly na určené místo, odhodlané relikvii získat pro sebe. Zapomněly

však na Strážce, kteří i s pokladem utekli neznámo kam. Než se družiny vzpamatovaly z boje, byli hlídači pryč a s nimi i jistí členové skupinek. Protože už byl večer a děti musely do hajan, s velkou lítostí a sebezapřením odložili vůdcové rodů hledání svých druhů na neurčito. Večer je, když znaveni z těžkých bojů uléhali na provizorní lůžka, navštívila osoba v kápi. Z nahrávky, kterou jim zde zanechala, se pak dozvěděli, že jejich vedoucí byl unesen a že si pro něj mají přijít další den na určené místo.

Ráno proběhlo ve znamení příprav na záchrannou akci. Zatímco (někteří) lidé ještě vyspávali:-), upíři a vlkodlaci dorazili k Vltavě a pustili se do vysvobozování. Došlo také k malé šarvátce, která skončila koupelí upířího mláděte přímo ve studené řece. Členové obou družin se ale našli a vše se zdálo být v nejlepším pořádku. Jak se ukázalo, získali pro ně informace důležité pro další pátrání.

Na základě této zprávy se skupinky dostaly až na Staroměstské náměstí, kde se postarali o zábavu cizincům všeho druhu:-). Artefakt nakonec získali vlkodlaci. Ti se v plném počtu shromáždili na Petříně, aby s konečnou platností zlikvidovali své soky. I lidé, očekávající velký boj, přišli, aby bránili své domovy. Netušili však, jakou zbraň nyní vlkodlaci vlastnili. Když se na poslední bitvu (konečně) dostavili i upíři, souboj o nadvládu nad Prahou mohl začít. Naneštěstí pro upíry měli vlkodlaci nejen Kost, ale i velké zásoby krve...

A rozpoutala se veliká bitva

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Zvítězili vlkodlaci v čele s Kubou Markytánem a Karolínou, Honzou Šafránkem a Kubou Kalinou. V přátelském duchu pak probíhaly ještě malé duely.

Porážku nesli Argonauti hrdě a slíbili Campament'áckým dětem odvetu. Takže doufejme, že budou mít příležitost se ukázat. Naštěstí pro ně není všem dnům konec...

Anita Řepová, Karolína

Na lyžích ve Svobodě nad Úpou

Letošní pololetní prázdniny na lyžích se konaly na stejném místě jako loni, tj. ve Svobodě nad Úpou. Možná jste si pomysleli: „Dvakrát na stejném místě - to bude nudné,“ ale my jsme si řekli: „Ne!“

A tak to bylo zábavné. Já osobně jsem minulý rok nejela, ale věřím, že díky složení: JÁ, Veronika, Koumáci, Řepa junior a senior, Bendovi, Španělovi, Karolína, Anička a Tomáš byla akce velice podařená!

Zmatky s odjezdem

Odjížděli jsme ve čtvrtek v půl páté. A začátek to byl vskutku hektický! Lidí odjíždělo na hory tolik, že jeden autobus nestačil. Na pomoc mu přijel další a v tu chvíli začal obrovský zmatek s místenkami, zavazadly, kterých bylo i na dva autobusy moc atd. Naštěstí jsme nalodění přežili v pohodě a kupodivu jsme nenechali na nástupišti žádný baťoh!

Ve Svobodě nad Úpou na nás už čekali pan a paní Voglovi - majitelé penzionu, kteří těm nejmenším ochotně pomohli se zavazadly (no co, mých 165 cm je přeci také málo!).

Ubytování se proběhlo hladce. Stejně jako příprava teplé večeře, kterou jsme měly na starosti já s Veronikou. Zato Řepa se s rozdáváním andělů docela trápil! Počet pokusů o platné rozdání snad překročil i Koumákovy výpočty teorie pravděpodobnosti.

V pátek ráno jsme se po vydatné snídani vydali na sjezdovku (skupina

Hurá na sjezdovku

Ondra Koumák a Španělovi na výlet na běžkách). Počasí nám celkem přálo, držkopádů moc nebylo, a tak jsme lyžovali zhruba do tří hodin. Někteří nadšenci, vytrvalci, blázni, šílenci, sportovní maniaci - nazývejte je, jak chcete - zůstali na sjezdovce až do večera. Ti normálnější z nás

se vrátili, zregenerovali, pořádně se najedli skvělé večeře a psychicky se připravili na těžké úlohy obyvatel městečka Palermo. Po Palermu následovala hra náročná spíše na fyzickou - podlézání provazu bez pomoci rukou. Ať jsem se trhala v tříslech jakkoliv, malou Kačenku jsem stejně netrumfla.:o(

Druhý den ráno jsme opět vyrazili na lyže/snowboardy/běžky. Program sjezdařů byl lehce pozměněn. Před jednou jsme se vrátili do penzionu, abychom si mohli dát výborné rizoto a chvíli si odpočinout. Odpoledne jsme znovu naklusalí na svah. Počasí už nebylo tak aprílové, sluníčko svítilo a sníh byl celkem kvalitní. Domů jsme se dopravili posledním skibusem a na svahu nechali opět hrstku nadšenců. Jak se k nám později doneslo, ono nadšení nepatřilo ani tak lyžování, jako navazování známostí. Z ověřeného zdroje, který si nepřál být zveřejněn, vím, že Řepa už není jen zelenina, ale i pták. Že si říkáte, jak jsem na to přišla?! Myslím, že výrok: „Byli jako dvě hrdličky,“ hovoří za vše. Ach, ty blondýny na snowboardech....

*Copak to ten
Řepa prováděl?* Večer se začalo pomalu, ale jistě balit a v téže činnosti jsme pokračovali i v neděli ráno. Trochu jsme poklidili a vyrazili na téměř dvoukilometrový pochod na zastávku. Po dvou dnech vyčerpávajícího sportování byla tato cesta s několika kily na zádech a na rukou skutečně vyčerpávající! Cesta na zpět proběhla v klidu. Zabavili jsme se hrou s názvem Kontakt a tak nám cesta utekla rychle.

Myslím, že jsme se všichni vrátili relativně zdraví, spokojení, vysportovaní a natěšení na příští pololetní prázdniny....

- mel -

Výlet do Svatého Jana

Sraz byl na poněkud neobvyklém místě v jedné městské části, kdesi daleko předaleko, která se dle tvrzení domorodců jmenuje Řepy. Člověk by čekal, že delegace z této městské části bude dnes pro jednou včas, ale nestalo se tak, takže jako první jsem přišel já s bratrem, poté delegace z této městské části čítající Řepu jr., Bětku a Tomáše, a nakonec se čekalo na Matěje, hlavního to organizátora akce,

jelikož autobus číslo 180, spojující Řepy a Dejvice dle svého zvyku o víkendu nejel. Tudíž nás tam bylo celkem šest osob.

Posléze se ukázal pravý důvod srazu na konečné tramvaje kdesi mezi

Ve vlaku se špatně povídalo

řepnými poli: kupodivu tam bylo nádraží, ze kterého dokonce jezdily vlaky. Ve vlaku se hrála taková hra, že každý dostal od Bětky šest

růžových papírků, a když řekl ano, jo, nebo ne, tak musel jeden odevzdat tomu, kdo ho nachytl. Plánovali jsme, aby se mezi zakázaná slova přidalo nevím, protože poté by Matěj jistě prohrál. Pak jsme přestoupili do druhého vlaku, poté co jsme debatovali, jestli patří Řepy a Dejvice do Prahy, protože všem bylo jasné, že Jižák je centrum.

Pak jsme vystoupili ve Vráži u Berouna, odtud jsme šli pěknou cestou do Svatého Jana, odkud jsme po prohlídce kostela a svačině šli na vyhlídku, přičemž Řepáci pořád chtěli „chodit zkratkama“, ale všichni víme, co budou Tyhle Řepy. Po výstupu na vyhlídku jsme šli dále do Solvayových lomů, kde jsme zhlédli scénku ke slavnostnímu zahájení sezóny, a pak jsme se přesunuli a hráli nějaké další Bětětiny hry, jako třeba Evoluci (začíná se jako vajíčko, pak kuřátko, dál kočka, pak opice a pak člověk, ale darmo povídat) a hledání papírků v lese, čehož jsem se neúčastnil, ale můj bratr stejně uhrál plichtu. Pak jsme se projeli vláčkem, a šli na vidlobus do Bubovic, kam dokonce přijel a ZASTAVIL! Dále jsme jeli do Prahy, přičemž řidič se po cestě rozhodoval, jestli má hlásit zastávky se zpožděním nebo napřed. Pak jsme po dlouhé cestě dorazili na Zličín, kde jsme se rozešli.

Nakonec bych chtěl Velmi poděkovat Matějovi s Bětkou, že tento prima výlet zorganizovali, a Řepovi s Tomášem, že se zúčastnili.

- daš -

Petr Hoffmann

Petr, známý všeobecně jako Hofík, je odjakživa důležitou postavou Campamenta. Byl u jeho založení a na organizaci táborů se podílí už odnepaměti.:-) Mnoho let jezdil na tábory jako hlavní vedoucí a většina lidí si ho s touto funkcí nerozlučně spojovala, teprve minulý rok ji předal dál. Letos se ale zase chystá jet na celý tábor, a to ve funkci šéfa malého buchkomanda.

Petr byl tím pádem docela jasná volba, když jsme uvažovali, s kým obnovit naši tradici rozhovorů.

„Ahoj Petře, na začátek nám prozrad', kdy jsi se narodil?'

Nepamatuji se.

Dobře, prozrad' nám tedy něco o svém dětství.

Řekl bych, že si nic nepamatuji, ale už by to nebylo vtipné. Dětství jsem prožil v harmonické rodině na Proseku. Takovým silným momentem mého dětství byl pád z kola, kdy jsem se rozjel ke schodům a nestihl zabrzdit. Ještě silnější však byla rvačka na pískovišti s malým Václavem Klausem. Máma mi pak strašně vyčinila. Také mě hodně ovlivnily knihy Karla Maye. Hráli jsme si pak na indiány.

Ještě nějaká příhoda , o které by jsi mohl něco říci?'

(Škrábe se ve vousích a přemýšlí)

Těžko si vzpomenout. Důležitá věc byla, že jsem byl velmi aktivní a vždy tak trochu“ lídr“ party. Byl jsem vůdce a s tím spjaté i nejdůležitější funkce ve školce patřily mně. Třeba hraní na bubny. Potom mě v pěti letech vyhodili do školy.

Jaké bylo tvoje poznávání se s dívkami v dospívání?'

Každý potřeboval s někým chodit, já také. Moje vyvolená se jmenovala JOHANA. Když jsme se drželi za ruce, říkával jsem si, všechno důležité už mám za sebou, tak a co dál? Už všechno znám. Tenkrát bylo vše jiné. Při hraní flašky byl úkol, jako je sáhnutí za výstřih spíše odvážný čin, než cokoliv jiného. Doufám, že celý rozhovor nebude jen o ženských☺.

Jaká byla tvoje první pusa?'

Ta dívka se jmenovala Zuzanka. Byla moc krásná a chtěli jsme se vzít. Příběhl jsem, dal spěšnou pusu a zase

odběhl. Měla dokonalé blondřaté vlasy a vybavený byteček do života, kde jsme chtěli bydlet. Druhá puša s jinou dívkou už skončila fackou a rozbitým nosem.

Cítíš se nyní spokojený?

Musím odpovědět diplomaticky, člověk nemůže být nikdy.

Jaké je tvoje poslání zde na zemi, mezi námi, mezi lidmi?

Neustále o tom přemýšlím, jednou založit rodinu, mít děti. Nechci to nijak specifikovat, sloužím tam, kam mě Bůh postavil a staví. Tuto práci mám náhodou. Po Dolejším Těšově mi zavolal současný šéf a práce mi zůstala až do teď.

Platíš za úspěšného muže, jsi tedy se svým místem spokojený?

Jsem. Jsem na svojí práci pyšný, když je za naším kolektivem vidět kus práce a ta práce je dobrá.

Kdybys mohl odletět na týden kamkoliv na světě, kam by to bylo?

Je to krátká doba na to, abych tam mohl něco změnit, zároveň je to dlouho na to, abych si to tam mohl užít, tedy místo, kde už jsem byl a cítil se tam dobře. Byla by to Florida, možná Řím.

A co tábor, těšíš se na něj?

Těším , těším a to moc. Když si kvůli němu člověk bere volno, musí se těšit.

Co malé buchkomando? Bude třeba tam odvést kus práce, určitě je to výzva. Nebojíš se? Jak to bereš?

Nebojím se! Jsem na případné problémy připravený. Vždycky jsem si s touto věkovou skupinou rozuměl, mám jim co nabídnout a doufám, že i oni mně.

Jak bys ohodnotil nynější Campamento z pohledu bývalého šéfa?

Campamento, organizace která vznikla, nevděčí za svoje zrození mně, ale všem lidem, kteří se na jejím chodu podíleli. Je výsledkem tvrdé společné práce. Nezáleží na jméně, ale na lidech, kteří náš celek tvoří. I když už nejsem šéf, nejsem tolik vidět a už toho tolik nedělám, necítím se jako nečlen. Když mám reflektovat některé věci, vykřičníky tu jsou, ale to není otázkou konkrétních lidí, musíme to vyřešit společně, nemůžeme viny svalovat na jednotlivé lidi. Dokud budu mít sílu, rád se budu podílet na chodu Campamenta, klidně do svých 50. let, pokud to bude potřeba.

Jaký je cíl Campamenta?

Asi bych měl říci, že evangelizace, ale tento výraz se dá vyložit různě, proto ho nepoužiji. Mladí lidé by měli mít alternativy k výjezdům s partami ze škol, či sídlišť. Lepší ponocovat s dobrou partou, než třeba s partou ze školy, odkud může být blízko k různému...

Řekneš nám na závěr něco milého, něco čím bys ukončil tento rozhovor?

Chci se rozloučit oblíbenou hláškou mého kamaráda Marka- KDYŽ TI DOJDE PALIVO, POMŮŽE TI KLADIVO:) !!!“

- ř e p -

Hmyz vládne světu

Začátkem května se ve španělském městě Vitoria konal kongres paleontologů, entomologů a znalců ekosystémů. Závěry, k nimž někteří z účastníků dospěli během své vědecké práce, jsou fascinující.

Například americký paleontolog David Grimaldi uvádí, že hmyz má na dění na planetě mnohem větší vliv, než se obecně předpokládá: "Třeba takoví mravenci. Na Zemi se objevili před 110 miliony let a převratným způsobem, ovlivnili její ekosystém. Způsob, jakým zpracovávají těla odumřelých živočichů, ovlivňuje složení půdy a umožňuje růst nových rostlin." Grimaldi rovněž poukazuje na nepostradatelnost termitů.

"Kdyby zmizeli z planety, nastal by neuvěřitelný ekologický chaos," říká. "Deštné pralesy by zkolabovaly a my bychom se stali svědky obrovské krize."

Podobný názor má španělská bioložka Carmen Sorianová: "Málokdo má rád šváby nebo mouchy, ale kdyby jejich larvy nesežraly, na co přijdou, ekosystém by se zhroutil."

Až tedy někdy budete nevybíravě mluvit o otravných mouchách nebo všudypřítomných mravencích, zamyslete se, kdo komu vlastně vládne.

- kou -

Divokej Bill

„Bohužel, bohužel“ – ne, to není zoufalé a zklamané volání podivných tvorů v různobarevných kápičkách. Toto skandování se ozývá od táboráku a znamená jediné: většina zde přítomných si přeje, aby Petr, Viktor či Ondřej zahrál písničku s názvem Bohužel od skupiny Divokej Bill.

Tahle kapela je v dnešní době jednou z nejúspěšnějších rockových skupin. A jak to všechno začalo? Oficiálně na přelomu let 1997 a 1998 kdesi v Úvalech, pravda je však taková, že Vašek Bláha (frontman skupiny a zpěvák) přemlouval další dva svoje spolužáky z gymnázia již od roku 1996, aby s ním šli hrát rock. Nejprve tedy působili v kapele Medvěd 009, poté se od nich oddělili. Ale obě tyto formace k sobě mají dodnes hodně blízko.

První oficiální koncert proběhl 2. června 1998. Po pár odehraných koncertech, především na rodném Úvalsku, si DB všimá hudební publicista Jarda Špulák a píše ve svém časopisu Big Beng! několik prvních pozitivních článků, což kapelu dost povzbudilo.

První nahrávka se točila v amatérském studiu a jednalo se o sedm skladeb které nahrálo sedm muzikantů a z toho vyplynul i název demosnímků „Sedm statečných“ (vyrobena svépomocí). Mezi lidmi se prodalo nebo rozdalo kolem pěti set kousků, což zatím není moc. Důležité je, že se ale značně proměnila sestava DB, skoro do té podoby, v jaké ji známe teď. Chybělo už jen banjo, které do kapely přichází spolu s novým členem Honzou „Jackem“ Bártlem. Nadšení z nového hráče a nástroje bylo příčinou dalšího nahrávání. Tak vznikl demosnímek „Osm statečných“. Díky tomuto demu, které bylo klíčem k přihlášení do tzv. vyhledávacích soutěží pro začínající kapely,

vyhrává DB naprostou většinu z nich (Rock Nymburk, Jim Beam rock, Broumovská kytara, Rock fest Dobříš).

Od té doby se drží v kapele stabilní sestava: Vašek Bláha – zpěv a kytara, Míla Jurda Jurač – basa a zpěv, Adam Karlík – housle, Honza Jack Bártil – banjo, Marek Mára Žežulka – bicí, Roman Prochajda Procházka – akustická kytara a zpěv, Martin pecka Pecan – akordeon, Štěpán Karbulka – tanec, zpěv. To, že je v kapele tolik členů, je na jejím zvuku opravdu hodně znát a dodává jí pořádný náboj.

Kapela má na kontě (kromě dvou výše uvedených demonahrávek) 4 plnohodnotná a velmi úspěšná alba. Prvním z nich byla v roce 2000 *Propustka do pekla*, ze kterého pochází legendární písnička Plakala. Poté přichází album *Svatá Pravda* (2001) a po dvouleté pauze v roce 2003 deska *Mezi nima* s hity *Znamení* nebo *Malování*. V té době je Bill již velmi populární, koncertuje na všech velkých festivalech a opravdovou lahůdkou je koncert ve vyprodané Lucerně, z něhož je pořízeno vynikající DVD, které zachycuje tu neopakovatelnou atmosféru. Zatím posledním albem je deska s jednoduchým názvem *Divokej Bill*, která vyšla loni a z kterého rozhodně znáte písničku Čmelák.

A co dělá Bill teď? Je hlavní součástí projektu, které pořádá sdružení Rozmarýna. Tato společnost pomáhá dětem, které odcházejí z dětských domovů. Chce jim kromě psychické podpory

nabídnout také možnost zaměstnání. A Divokej Bill jim pomáhá tak, že výtěžek z jejich koncertů v pražských klubech putuje právě na konto sdružení Rozmarýna. Jestli se o tom chcete dozvědět víc, koukněte na www.rozmaryna-ops.cz.

Ale i DB má občas problémy ... Momentálně však je kapela o jednoho člena ochuzena. Jedná se o Štěpána Karbulku. Ten totiž začal experimentovat s tvrdými drogami a to se ostatním členům vůbec nelíbilo, takže se společně domluvili, že Štěpán půjde do léčebny. Podle jejich slov s ním ale do budoucna rozhodně počítají a drží mu v kapele Divokej Bill místo.

No, tak asi popřejeme Štěpánovi i celým Dáběčkám hodně dalších úspěchů a ať vymyslí minimálně ještě jednu takovou „pecku“, jako je Bohužel, kterou bychom si na táboře mohli pořádně zařvat ☺

- h o u -

Něco o táboře

Jaro je tady a letošní tábor se nám každým dnem blíží. Už se na něj těšíte? Doufám, že ano. :o)

Letos se na tábor odjíždí v neděli 15. července a budeme tam až do 29. července, to znamená zase do neděle. Některé věci zůstanou stejné jako loni, ale leccos se změnilo.

Stejný zůstal hlavní vedoucí – tak jako minulý rok to bude Luďa. Jako loni si také vzal přípravu hry na starosti Ondřej Koumák. A stejná samozřejmě bude většina účastníků tábora, i když část buchkomanda a vedoucích se možná prostřídá.

Hlavní věc, která se proti minulému táboru změnila, je samozřejmě místo. Tentokrát pojedeme na tábořiště zvané Komáří paseka. Že vám ten název něco připomíná? Ano, podobnost s Komáří loukou není náhodná. Toto tábořiště totiž taky patří Rost'ovi Zabloudilovi a dokonce leží jenom několik kilometrů od naší známé Komáří louky (ale je to už v trochu jiném lese, takže se můžete těšit na úplně nové neprozkoumané území).

Na rozdíl od loňského roku budeme zase bydlet ve stanech, a vůbec bude celé tábořiště podobnější Komáří louce. Hned u tábora bude zase rybník, i když o něco větší než Holub a dokonce i s ostrůvkem.

Pokud se chcete o přípravě tábora dozvědět víc, tak sledujte táborové stránky tabor.campamento99.cz.

Stejně jako v minulých číslech Ompuse, i tentokrát zavádíme oblíbenou rubriku **Poradna**.

Můžete tedy psát své řešitelné i neřešitelné dotazy a problémy na adresu poradna.ompuse@seznam.cz.

Ochotně vám na ně odpoví Melanie.

ZÁBAVA

Zajímavé cedule

Optické klamy

Co vidíte na obrázku? Vousatého dědu, starou babku, nebo mladou dívku?

Kolik je na obrázku sloupů?

Vtipy

Rozhořčený Skot píše do redakce Ompuse: "Pokud nepřestanete psát ty hloupé vtipy o Skotech, přestanu si váš časopis půjčovat!"

Stojí dva policajti na Václaváku a nějaký cizinec se jich anglicky zeptá, kolik je hodin. Policajti jen zavrtí hlavou. Na tuto samou otázku se jich cizinec zeptá ještě v šesti různých jazycích a policajti jen vrtí hlavou. Cizinec to vzdá a odejde. Potom řekne první policajt tomu druhému: "Měli bychom se taky učit nějaké jazyky," a druhý na to: "Proč? Tenhle jich uměl šest a stejně se nedomluvil."

Pan učitel zadává ve škole slohovou úlohu na téma: Co bych dělal, kdybych byl majitelem velké firmy. Všichni se pustí do práce, jenom Pepíček nic. Pan učitel k němu přijde a zeptá se ho, proč nic nepíše. Pepíček odpoví: „Čekám na sekretářku.“

„Lorde, v knihovně je zloděj!“ hlásí sluha. „A co čte?“ ptá se lord.

Na břehu opuštěného ostrova stojí zarostlý muž a ze všech sil mává na loď plující okolo. „Kdo je to?“ ptá se jeden pasažér kapitána. „Nevím, ale vždycky se takhle raduje, když plujeme kolem.“

Učitel na hodině počtů se ptá:

"Kdybych měl v levé ruce sedm pomerančů a v pravé ruce osm pomerančů, co bych měl?"

A Pepíček se hned hlásí: "Velké ruce!"